

Natuurreservaten

Zuiderkempen

Jaargang 5
driemaandelijks tijdschrift
december 1999 Nr. 4

1 januari 2000: een nieuw begin?

Zal onze microgolfoven het op 1 januari doen? Zal ik geld uit de automaat kunnen halen? Zal mijn homecomputer crashen op die dag? Een vriend gaf me de raad op 31 december mijn auto vol te tanken want ik zou de dag nadien wel eens zonder kunnen vallen... Andere onheilsprofeten zien 1 januari nog zwarter in: ziekenhuizen vallen zonder stroom, bedrijven vallen stil en, kan het nog erger: kerncentrales a la Tsjernobyl zullen ontploffen...

Het kan natuurlijk allemaal waar zijn. Wellicht zal er hier en daar een benzinepomp zonder brandstof vallen. Het wordt een ramp als er een kerncentrale ontploft, dan is de schade niet te overzien,... Wordt 1 januari 2000 een wereldrampdag? Misschien wel...

Wat mij veel meer bezig houdt, is het feit dat wij, mensen onze wereld al jaren stilletjes maar zeker aan het vernietigen zijn: enorme verspilling van onze energievoorraden, de verschrikkelijke vervuiling van onze rivieren en zeeën, de onomkeerbare vernietiging van unieke ecosystemen (waarvan de laatste regenwouden de bekendste voorbeelden zijn), de opwarming van onze aarde, het verdunnen van de ozonlaag, het uitbuiten van derde wereldlanden... en ga zo maar door. De lijst met zeer ernstige wereldmilieuproblemen is lang. Traag maar zeker voltrekt zich een wereldramp.

Cruciaal is dat onze 'rijke', westerse wereld de hoofdschuldige van deze minder rooskleurige evolutie is. Die westerse wereld kent die negatieve evolutie, weet wat er aan de hand is, kent zelfs de oplossingen, heeft de technische bagage en financiële mogelijkheden om heel wat van die problemen te vermijden en op te lossen. En toch... daar is die westerse wereld niet om bekommerd. Neen, als op 1 januari mijn PC maar heel blijft, als ik mijn nieuwjaarsgerecht maar kan opwarmen in de microgolf, als mijn stookolie maar betaalbaar blijft,... dat is wat de westerse wereld bezig houdt.

Als ik op 1 januari niet kan tanken, doe ik dat wel op 2 januari. En ook ik zal een zucht slaken als die kerncentrale op 1 januari niet ontploft is. Alleen maak ik mij geen illusies: ook op 2 januari bestaat de kans dat er ergens ter wereld een kerncentrale ontploft...

Rest mij nog u van harte een overheerlijk, gezond, gelukkig 2000 toe te wensen. Natuurreservaten v.z.w. Afdeling Zuiderkempen is weer vol goede moed en ambitie om ons leefmilieu in ons werkgebied met hand en tand te beschermen. En toegegeven, de wereld is groter dan de Zuiderkempen. Maar ook op kleine schaal moet nu eenmaal de strijd gestreden worden. 'Meer natuur voor iedereen', het blijft ons doel,... helpt u mee, ook na 1 januari 2000?

Uit de Reservaten

Roost en Craeywinckel

En ze hadden hun schaapjes geteld.. Zo ging dat tijdens de donkere dagen voor kerstmis.. Nee, de schapen tellen is onze taak niet, maar we hebben ze wel zien grazen. En we zagen dat het goed was. Het werk dat deze dieren op de grote wei en de beemd in de Craeywinckel hebben verzet, zou voor de terreinploeg en de vrijwilligers een hele klus geweest zijn. Hierbij willen we de schapenboer nogmaals bedanken. Hij zorgt er voor dat deze vorm van natuurbeheer hier degelijk wordt uitgevoerd. Met het beeld van die grazende schapen voor ogen, trachtten we ons voor te stellen hoe het er pakweg 150 jaar geleden aan toe ging. De schapen begraasden de halfnatuurlijke vegetatie, hun mest ging samen met de plaggen in de potstal. Later deed men deze mest op de akkers. De oogst van die akkers kwam op zijn beurt in het dorp terecht. De afval van het dorp werd ook op het land verwerkt. En het bos leverde hout als bouw materiaal en brandstof. En de kring was rond. In die tijd vormden deze dieren, de beemden, de akkers, het bos, en het dorp één gesloten ecosysteem. Toen leek het leven nog gewoon en overzichtelijk.

Onlangs tijdens een wandeling stonden we met zo een twintigtal wandelaars naar de schapen te kijken, iemand vroeg wat die verschillende kleuren op de wollige rug van die dieren betekende. De gids gaf daar een deskundige uitleg over. En toen volgde de reactie: "dit is dan toch veel mooier dan vroeger, toen werden de schapen door de ram gewoon gedekt en nu worden ze door hem mooi beschilderd." En heel de kudde keek naar ons, waarschijnlijk naar onze gekleurde jassen.

Het moerasgebied van 't Hoeves verdroogt? Dit gebied tussen de Kleine Laak en de Borgtloop, in beheer van Natuurreservaten vzw, heeft in elk geval te kampen met water tekort. De poel aan de monding van de Borgtloop, heeft de voorbije zomer bijna steeds droog gestaan. Voor dit probleem zien we verschillende redenen. De hoofdreden zal waarschijnlijk wel de waterwinning van de PIDPA zijn. Het is toch opvallend dat deze waterwinning die op een redelijke diepte gebeurt, zo sterk aan de oppervlakte te merken is; en dit in de directe omgeving. Kan men hier dan nog wel spreken van 'grondwaterwinning'?

Anderzijds brengt de Borgtloop geen druppel water meer aan. Twee jaar geleden nog, was deze beek constant vol met water, zij het afvalwater. Na het uitvoeren van de riolering van Vorst staat de beek leeg. Waar gaat het regenwater van Vorst naartoe? De Kleine Laak voert ook steeds minder water aan. Een paar weken geen regen in de zomer en er sterven hier duizenden visjes.

IJS

Deze visser draagt juwelen
veren als een winterkoning
bij vorst.

Een ijsvogel mijdt het ijs
en kijkt als vogel, bewust
van zijn schoonheid,
in de spiegel waarachter
hij vis vermoedt.

Duikt in zijn beeld en veert
terug naar het takje, dat berijmd is
en winterdicht om zijn kleuren.

Vic.

Het Goor

Om allerhande redenen brandt het vrijwilligerswerk in het reservaat dit seizoen op een laag pitje. Gelukkig wordt dit - tenminste wat de resultaten op het terrein betreft - ruimschoots goedge maakt door de werklust van onze terreinploeg. Maar behalve het resultaat op het terrein kan samen met vrijwilligers aan beheer doen ook nog een ander effect hebben. Het gezwog en geploeter met plaggen en bijlen kan een gevoel van verbondenheid met het reservaat creëren, die waarschijnlijk op termijn belangrijker is dan de zes vierkante meter die weer op de kruiwagen gegooid zijn. Om continuïteit mogelijk te maken in het beheer samen met vrijwilligers, moeten beheersopdrachten voor

vrijwilligers wel een hoog ontspanningsgehalte in zich hebben.

Laat het echte geploeter bij nacht en ontij liever over aan de harde kern en aan de terreinploeg. Hier bekennen wij persoonlijk wel wat schuld: wij hebben ooit een team van net overhaalde vrijwilligers zover gekregen dat ze bereid waren om met de bijl wortelstronken onder 20 cm water uit te kappen. Achteraf nooit meer van gehoord, natuurlijk.

De Steenkensbeek

Via kleine aankopen links en rechts krijgt dit reservaat stilaan maar zeker de welverdiende respectabiliteit. Het potentieel qua werving van sympathisanten en goodwill is hoog. Het is een rustig gebied, vlot bereikbaar en op wandelafstand van de dorpskom van Westmeerbeek.

We hopen dat er in 2000 een beheerswerkgroep rond dit reservaat ontstaat, iedereen is van harte welkom, veel voldoening en een aangename ontspanning zijn verzekerd.

Netevallei - Schaapwees

Een tweetal jaren geleden werd door Natuurreservaten vzw in het natuurgebied Schaapwees een perceel met een dichtgeslibde drinkpoel aangekocht. Deze poel was al tientallen jaren niet meer geruimd en bijna volledig verland. Jaarlijks zorgden bladeren en ander dood plantenmateriaal voor het aandikken van de venige substantie in de poel waardoor er enkel in de natte wintermaanden nog een beetje water in het midden van de poel kwam te staan. Om opnieuw dienst te kunnen doen als drinkplaats voor zoogdieren en vogels of als paaipplaats voor amfibieën diende de poel geruimd te worden. Toen wij begin dit jaar vernamen dat de gemeente Westerlo op zoek was naar locaties om nieuwe of verlande poelen uit te graven, dit als uitvoering van het Gemeentelijk NatuurOntwikkelingsPlan hebben wij de verlande poel in het Schaapwees als mogelijke locatie voorgesteld. En in november was het dan zover. Een grote rupskraan kwam ter plaatse om de poel te ruimen. Eerst eens rondkijken en afspreken waar en hoe er gegraven diende te worden en de kraanbestuurder ging aan het werk. Met de kraan reed hij in de poel om eerst de achterkant te ruimen. Enkele forse halen met de kraanarm en de achterkant was al schuin aangelegd maar ondertussen was de kraan dieper en dieper in de venige substantie van de poel weggezakt, enkel de stuurcabine was nog zichtbaar. Eventjes werd er nog getracht uit de poel te geraken maar bij elk manoeuvre zakte de kraan dieper weg. Een tweede kraan werd ter plaatse geroepen en kon na een uurtje graven de andere kraan terug op het droge trekken. De poel was hierdoor reeds gedeeltelijk uitgegraven en met beide kranen werd het werk verder afgemaakt. In het midden werd de diepte van de poel op ongeveer twee meter gebracht en onmiddellijk na het uitgraven begon het grondwater al in de poel te lopen. Toen wij de volgende dag een kijkje gingen nemen was de poel tot ongeveer een halve meter onder het maaiveld met grondwater gevuld. De volgende jaren zullen dieren en planten zich opnieuw in de poel vestigen en kan de poel weer tientallen jaren nuttig zijn in het natuurgebied.

De Langdonken

In de Langdonken kan je af en toe nog 'oude Belgen' aan het werk zien. In de wilgenstruwelen kappen ze boonstaken, rijshout voor erwten of brandhout. De mannen zijn meestal ongeveer 70 jaar oud en hun materiaal bestaat uit kapbijl of kapmes. Kettingzagen worden slechts uitzonderlijk gebruikt. Opmerkelijk is dat er slechts weinig hout verloren gaat. Een gesprekje met die mannen is meestal heel boeiend en leerrijk. Waarom doen ze dit werk toch? Ze zijn gepensioneerd, zouden thuis rustig in de zetel kunnen zitten. Waarom dan nog zo wroeten in de Langdonkse kwachten? Enkele krachtlijnen uit hun vertellingen. Vroeger (een halve eeuw geleden en meer) werd het hout in de Langdonken verkocht, ook het jonge schaarhout. Het hout werd gebruikt als brandhout, als boonstaken, rijshout en heel belangrijk, als mutsers voor de bakoven. Gevolg was dat het hout al relatief jong en regelmatig gekapt werd, de struwelen bleven eerder laag. Zo goed als alles werd gebruikt. Het hout werd maximaal 'een arm dik'. Een ander opvallend gegeven: vroeger was de Langdonken heel nat, ook in de zomer. De grachten zaten vol vis, vol planten en veel meer vogels. Op een keer gingen ze hout kappen. Toen ze met boerenpaard en kar het hout gingen halen, stond het paard tot aan zijn bulk in 't water. Het karrenspoor liep dwars door een kwacht. Wij, de huidige natuurbeschermergebruikers zijn er ons van bewust: toen er enkele decennia geleden op dergelijke manier in de Langdonken gewerkt werd, deden ze het niet om de natuur te verfraaien, te beheren. Neen, de toenmalige kleine boeren, kapten hout en maaiden hooiland en riet uit bittere noodzaak, uit levensbelang. En wellicht zullen we enkele van hun handelingen (droog maken van moerasgrond) als regelrechte natuurvernieling

bestempelen.

Maar toch, het regelmatig en kleinschalig beheer creëerde een halfnatuurlijk landschap. Een landschap waarin de mens weliswaar werkte en leefde, maar waar natuurlijke processen steeds weer opnieuw hun gang konden gaan. Met de levenswijze van die kleine boeren, verdween het kleinschalig beheer en verdween vervolgens ook dat landschap. Niet dat we nu gaan pleiten om met zijn allen weer met boerenpaard en kar mutsers gaan te kappen, of om elke boom dikker dan een arm te gaan omhakken. Maar met de wetenschap, de kennis, en de technische mogelijkheden van tegenwoordig kunnen we op een relatief eenvoudige wijze toch een gedeelte van dat prachtige landschap herstellen en behouden. Alleen de wil of de interesse ontbreken wel eens bij de 'moderne mens'. En kan Je dat de 'moderne mens' kwalijk nemen? De meeste van onze kinderen kunnen geen salamanders of kikkers meer vangen, ze weten misschien niet eens meer hoe die eruit zien. Hoe kan je je inzetten voor de bescherming van iets dat je niet kent? Want dat moesten onze 'oude Belgen' ook, van kleinsaf aan mee de natuur in, van kleinsaf mee hout sleuren, hooi afrakelen, plaggen halen en... kikkers en salamanders vangen, vogelnesten uithalen...

Vandaar wellicht hun antwoord op onze beginvraag: waarom doen jullie dit toch? Hun eerlijk en eigenlijk heel logisch antwoord: we doen dit graag, we voelen ons een beetje thuis hier, we hebben dit altijd gedaan, we voelen ons hier goed!

Aan de moderne mens om hier eens over na te denken.

De aankopen in 1999

In 1999 kon onze aankoper 26 keer een verkoopsovereenkomst ondertekenen en 3 keer een huurovereenkomst afsluiten. Onze reservaten breiden als volgt uit:

De Langdonken: aankoop 07ha60a90ca huur 42a00ca

Netevallei-Schaapwees: aankoop 04ha05a50ca

Roost-Craeywinckel: aankoop 01ha34a98ca huur 26ha42a20ca

Steenkensbeek: aankoop 72a72ca

Goor Asbroek: aankoop 92a60ca

De oppervlakte reservaat vergrootte in 1999 met maar liefst 41ha50a90ca. waarvan 14ha66ca aangekocht werden. Met de onderhandelingen die nu bezig zijn ziet het er naar uit dat we in 2000 misschien wel de 100 ha halen. Wie weet?

Naar Voeren en Klein-Zwitserland

De Voerstreek aan natuurreservaten voorstellen hoeft wellicht niet meer. Menig natuurliefhebber heeft hier immers zijn voetsporen reeds achtergelaten. De voormiddag brengt ons door een golvend heuvelland, natte holle wegen, een afdaling door een knap loofbos, riviertjes als de Veurs en de Voer, onvergetelijke panorama's, de 1700 eeuwse commanderie van de Duitse Ridderorde, een forellenkwekerij, de langste spoorwegtunnel van België, het Cultureel Centrum Veltmanshuis, bronnetjes met helder water en vooral geen rokende fabrieksschoorstenen of hoge flatgebouwen. Deze wandeling vertrekt in het kleinste Voerdorp "Sint-Pieters-Voeren" waar we na ongeveer 9 km stappen opnieuw onze vertrekplaats zullen bereiken. 's Middags verpozen we in 't Boerenhof te Sint-Martens-Voeren om onze picknick te nuttigen en waar eveneens soep verkrijgbaar is. 's Namiddags rijden we Nederland in. We vertrekken in het dorpje Slenaken voor een 7km lange wandeling. We volgen lange tijd het riviertje de Gulp, passeren langs tientallen draaihekjes in weilanden, verscheidene holle wegen en kasteel Neubourg om in het stadje Gulpen aan te komen. Deze streek wordt door de Nederlanders met enige trots "Klein Zwitserland" genoemd. Ter plaatse zul je wel begrijpen waarom!

Wij hopen trouwens op sneeuw.

Vooraf inschrijven voor deze busreis is noodzakelijk en liefst **voor 20 februari** bij **Jan van Walsum (014/866777)** bij wie je ook voor alle inlichtingen terecht kan.

De prijs voor deze uitstap bedraagt **400 fr. voor volwassenen** en **300 f r. voor kinderen** tot 12 jaar.

Gezinnen kunnen mee aan de democratische prijs van **1000 fr.** Gelieve bij inschrijving ook uw opstapplaats te vermelden.

Meebrengen : Stevige wandelschoenen of laarzen (vooral bij nat weer), picknick, enkele guldens, een goede conditie en vooral een opgewekt humeur (voor het geval de zon afwezig blijft).

Opstapplaatsen :

Kerk Veerle-Heide 7.30 u.

Vinea-Veerle 7.40 u.

Kerk Eindhout 7.50 u.

Markt Vorst 8.00 u.

De toekomst is aan de kinderen

De afgelopen maanden kwamen heel wat kinderen de herfst opsnuiven in de Langdonken.

Traditiegetrouw waren de Appeltuinkinderen uit Leuven weer goed vertegenwoordigd.

Ze wandelden, ravotten, zagen sperwers en een havik, bekeken de nestkast van de kerkuil, en... leerden heel veel over de natuur. Na al dat plezier hadden ze begrepen dat er ook moet gewerkt worden om onze natuurgebieden te beheren. En ook dat was héél plezant: hout sleuren, in de modder ploeteren, vuurtje stoken. In dit nummer lees je enkele van hun verslagen.

Kinderen van de derde graad maakten zelfs een heuse website. Je vindt een en ander over de Langdonken, door kinderhanden geschreven en gemaakt, op <http://www.artefact.be/open.skies/ako-freinet/index.htm> , Email adress: helga.appeltuין@tvd.be

Dit 'Langdonkenproject' werd op 12 oktober voorgesteld op de Canon-Natuurdag (ingericht door Aminal).

In workshops konden leerkrachten met allerhande natuurprojecten kennismaken. Ook Natuurreservaten v.z.w. stond op 'de markt'. Ook kinderen van de Vrije Lagere school uit Ourodenberg bezoeken meermaals per jaar ons reservaat. Met hetzelfde enthousiasme als gevolg. Het septembernummer (jg '99) van 'De Levende Natuur' (zeer degelijk tijdschrift uit Nederland) is volledig gewijd aan 'Natuurbeleving'. Het enorme belang van met kinderen zo vroeg mogelijk de natuur in te trekken wordt aangetoond. Er staan ook modellen en voorbeelden uitgewerkt. Een aanrader voor iedereen die kinderen wil 'warm' maken voor de natuur. (Dit themanummer van de Levende Natuur is te verkrijgen door overschrijving van 250 fr op 000-1701789-2 voor Abonnementenadm. Levende Natuur 's Graveland, met vermelding Natuurbeleving, sept 99).

Ook in 2000 willen we met de Afdeling Zuiderkempen kinderen met de natuur in contact brengen. Mensen die zin hebben om dat educatieve aspect mee uit te werken nemen contact op met Frans Cams (014/548071).

Op de Open Natuurdag in Westmeerbeek waren de scholen uit ons Afdelingsgebied goed vertegenwoordigd. Het blijft ons een beetje een raadsel waarom zo weinig scholen uit Herselt, Hulshout, Laakdal en Westerlo gedurende het schooljaar gebruik maken van de mooie kansen die er op milieu-educatief vlak in onze reservaten liggen. Leerkrachten die het nu wel zien zitten, nemen contact op met bovenvermelde Frans.

De Langdonken

In de Langdonken was er een heel oud mannetje dat boompjes kapte. Dat deed hij om de tien jaar, dan stapelde hij ze op elkaar. Van die stokken maakte hij bonenstaken. Waar hij bomen kapte kwamen rietvelden en hele rare boomstronken met gaten en in die gaten kwamen beestjes. Godfried en Jasper, 5° leerjaar

Grond

Gisteren zijn we naar de Langdonken geweest. Het was heel leuk. Benny vertelde dat de Langdonken 85 ha. Groot is. Maar ze willen proberen dat de Langdonken 200 ha groot wordt, daarom kopen ze altijd stukjes die rond de Langdonken liggen op. Als ze zo'n stukje opkopen moet daar meestal nog aan gewerkt worden. Bijvoorbeeld ze hadden net een stukje gekocht waar een muur van bakstenen stond. Onze klas mag misschien volgende keer die muur afbreken.
Hanne, 6° leerjaar

Mest en Riet

Benny heeft verteld dat de mensen vroeger het bovenste gras eraf haalden (plaggen). Ze smeten dat gras bij de schapen en de schapen plasten en kaktten erop en dan werd het mest. We hebben ook door het riet gelopen. Dat was heel leuk omdat je constant viel. En voor de rest was het nog heel leuk.
Lisanne en Anne, 6° leerjaar

Leem

Als de plaggen weg zijn krijg je leem ofwel leemzand. Op dat zandleem groeit moerashertshooi, ondergedoken moerasscherm en waternavel. Die planten zijn niet groot. Als er alleen leem is gebruiken ze dat om huizen te bouwen. Wat is een plag? Een plag is uitgeschept gras met aarde aan in een rechthoekige vorm
Sander, 5° leerjaar

Marternetwerk 1999

Ook dit jaar deed onze afdeling actief mee aan het onderzoek naar de verspreiding van roofdieren in Vlaanderen.

Enkele leden verzamelden slachtoffers en Herman bewaarde ze in de diepvriezer voor verder onderzoek. Eind december zat deze dan ook weeral goed vol. Niet minder dan 36 exemplaren werden dit jaar ingezameld. De bunzing was weeral veruit de trieste recordhouder met 30 verkeersslachtoffers. Verder sneuvelden een vos en zelfs drie steenmarters onder de snelle wielen. De steenmarter is in Vlaanderen de laatste jaren in uitbreiding maar is bij ons nog steeds zeer zeldzaam. Het is dan ook zeer spijtig ze dood te moeten oprapen. Tenslotte werden nog twee wezels ingevroren. Eén lag als prooirest op een buizerdnest en een andere sneuvelde tijdens maaiwerken. Wij hopen dat deze droevige cijfers de nodige beschermingsmaatregelen tot gevolg zullen hebben. Ook in 2000 loopt het marteronderzoek nog door. Alle meldingen en vondsten kunnen doorgeven worden aan:

Herman Berghmans

Wijngaardbos 45, Veerle. (014/841604)

Steenmarter

Onlangs werd er op de Provinciebaan, een weg in de omgeving van de Netevallei, een wel opmerkelijk verkeersslachtoffer aangetroffen. Een steenmarter had er de pech gehad een auto op zijn nachtelijk zoektocht tegen te komen. Een steenmarter lijkt op een grote hermelijn. De kleur van de vacht is bruin, behalve op de borst en de buik waar zich een grote witte vlek bevindt. De staart is flossig, als van een vos. Steenmarters zijn goede klimmers en schuilen in de winter graag in schuurtjes, onder daken of in kruipruimtes. In de zomer vinden zij hun schuilplaats onder houtstapels, in konijnenholen of in holle bomen. Zij voeden zich met muizen, ratten, jonge konijnen, vogels, insecten, kikkers en regenwormen. Ook eet de steenmarter veel plantaardige kost zoals vruchten en bessen. Normaal komt de steenmarter enkel in het oosten en zuiden van ons land voor maar uit verschillende meldingen van voornamelijk verkeersslachtoffers blijkt dat hij ook onze streek aan het bevolken is.

Cursussen

Het CVN (Centrum Voor Natuur- en milieueducatie) organiseert in het voorjaar weer verschillende cursussen over natuur en milieu.

In Tessenderlo, bosmuseum Gerhagen, start op 17 februari 2000 een cursus natuurgids. Deze cursus omvat een dertigtal activiteiten. De binnenlessen gaan door op maandagavond, de excursies op zaterdag. In Herentals start in februari 2000 een cursus natuur in zicht.

Er zijn 5 binnenlessen op donderdagavond en 5 excursies op zondagvoormiddag.

Inlichtingen kan je bekomen bij het CVN,
Ommeganckstraat 20
2018 Antwerpen
03/226.02.91.

Natuur voor Iedereen?

'Natuur voor iedereen', is een van de doelstellingen van Natuurreservaten v.z.w. Dat staat ook op de infoborden aan de ingangen van de reservaten. Door openstelling van paden, vaak ook langs de mooiste, maar o zo kwetsbare percelen van het reservaat, proberen we iedereen te laten mee genieten van de natuurpracht. Wat ook op die borden staat is dat zelfs honden mogen mee genieten, maar zij moeten aan de leiband. Spijtig genoeg zien we vaak hoe een 'trouwe' viervoeter, die volgens het baasje geen vlieg kwaad doet, zijn jachtinstinct niet meer kan bedwingen en een haas of een ree wild achtervolgt. En aangezien onze reservaten o zo klein zijn, en de haas of de ree dus niet onbeperkt kan vluchten, durven we gewagen van een echte verstoring. En dan spreken we nog niet van pasgeboren dieren of nesten van groundbroeders. Neen, beste hondenliefhebbers, in onze reservaten horen honden aan de leiband. Sorry, maar we zullen er wat strenger op toe zien.

Uit de Milieuraad

Laakdal

De voorbije raad stond het 'milieujaarprogramma 2000' op de agenda. De meeste aandacht gaat in dit plan nog steeds naar het hoofdstuk: afval.

Bij afvalpreventie, is één van de stokpaardjes: het thuiscomposteren van tuin en keukenafval.

In het hoofdstuk: waterbeheer gaat veel belangstelling naar riolering. Hier is even sprake van 'het hemelwater opvangen en terug naar de natuur leiden'. Spijtig zijn dit maar druppels op een hete plaat zolang er geen degelijk, al zo dikwijls aangehaald, gescheiden riool- systeem is aangelegd.

Onder het hoofdstuk natuurbehoud lezen we dat in het kader van het GNOP, het poelen project in 2000 wordt uitgevoerd.

De vergunning voor de poel in de Craeywinckel is nog niet compleet, het zal dus voor volgend jaar zijn.

Hulshout

Dit wordt stilaan een moeilijk geval. Teveel draaft de milieuraad op als alibi, kwestie van het de gemeente mogelijk te maken aan een aantal beleidscriteria te voldoen.

Langs de andere kant zijn er wel wat successen geboekt, binnen de milieuraad zelf. Zo is er bijvoorbeeld een eenstemmige veroordeling van alle plannen om de Netedijken te asfalteren. Nu nog de gemeenteraad achter dit advies krijgen, wat nog even een opdracht van een andere orde is.

Het GNOP in Hulshout

In de aanpak van het Hulshoutse GNOP blijkt telkens weer dat onder dezelfde hoofding er dikwijls totaal verschillende interpretaties kunnen schuilgaan. De interpretatie van het beleid is niet die van wie denkt dat er met een GNOP meer natuur in Hulshout moet komen. De vraag of er na een bepaalde ingreep ook werkelijk meer natuur in Hulshout is, wordt veel te weinig gesteld en nog minder dikwijls positief beantwoord. Teveel wordt het GNOP behandeld als een verzameling van voorschriften waar

formeel wel moet aan voldaan worden, maar dat vooral niet teveel aan de normale gang van zaken mag gaan knagen.

Het blijft bij wat gepruts in de marge, waarbij prioriteitscriteria vooral afhangen van de spektakelwaarde van een project of actie, en minder van de bijdrage die aan het natuurkwaliteit en -kwantiteit geleverd kan worden.

Algemene Vergadering

Stip zondagvoormiddag 9 januari 2000 maar aan in je agenda. Dan is er immers weer onze jaarlijkse Algemene Vergadering.

We bespreken het afgelopen werkjaar: zijn de doelstellingen gehaald? Wat was goed? Wat kan beter?

We kijken vooruit op het jaar 2000. En we durven het hier al schrijven: we hebben weer ambitieuze plannen, er staan ons nieuwe uitdagingen te wachten.

En u, beste lid, nodigen we uit om op deze vergadering aanwezig te zijn. Heel het gezin mag meekomen. Het wordt geen droge bedoening, integendeel.

Naar jaarlijkse gewoonte beginnen we om 9 u met het gratis stevig ontbijt (spek met eieren), dan doen we in een uurtje onze verenigingswerking uit de doeken. We ronden af met een mooie wandeling in de Steenkensbeekvallei, een van de jongste reservaten in onze afdeling. Om 12 u 's middags is alles achter de rug.

Het ontbijt en de vergadering gaan door in het hotel Heidehof, Heide 62, Westmeerbeek. Om te weten hoeveel eieren onze kippen die dag moeten leggen, bel je voor 5 januari naar Staf Aerts (013.772278)

Weest van harte welgekomen!
